

İRİGÖZ'DEN YADİGAR

Akşam karanlığı basmak üzereydi, yağan yağmurun yapraklar üzerindeki taneleri sanki el ile konmuş gibi iri iriydi. Geçtiğim her yerde kuru, rengarenk yapraklardan damlalar düşüyordu. Düşen damlaların sesleri kulağıma geliyordu. İlerledikçe bu sese mırıldanırcasına bir ses daha eklendi. Korkmakla beraber keşfetmek istedim. İlk gördüğüm kahverengi parlayan bir kuyruk oldu.

Hem parlak hem siyah gözleri, tane tane kirpikleri en önemlisi de gözündeki yaş beni ona bağlamıştı. Alnının ortasında üçgene benzeyen beyaz görüntü elle çizilmiş kadar netti. Sağa sola bakınıp annesi nerede diye düşündüm. Ancak görünürde yoktu. Onu yalnız bırakamazdım. Çiftliğimize, hayvanlarımızın yanına götürmeye karar verdim. Yürüyecek takati olmamasına rağmen sanki o da gelmek istercesine ayağa dikilmişti. Anladım ki onun da bir dosta ihtiyacı vardı. Uzaktan bizi gören babam tedirgin bir şekilde yanımıza yaklaştı. Olan biteni ona anlattıktan sonra onu verandanın yanındaki kulübeye aldık. Annem ona sıcak suyla hazırladığı mamayı andıran bulamacı getirdi. Öylesine acıkmış, öylesine susamış ki o yerken biz rahatladık. Bu duygu gönlümü besleyen bir duyguydu. Artık onunla birlikte geçireceğim günlerin hayalini kuruyordum. Gel zaman git zaman sıkı bir dost haline gelmiştik. Onu yedirmek, kaşağılamak, onunla ormanda gezmek hatta onunla sohbet etmek...

Yıllık kontroller için gelen veteriner İsmet amca, beni ummadığım kadar sevindirecek bu haberi bana şöyle verdi: “İrigöz’ün bir yavrusu olacak yavrum.” dedi. Onunla oynarken artık korkuyordum biraz, bir şey olacağından değil, bana ait korkulardı. Zaman geçtikçe atımın anne olacağı düşüncesi beni mutlu ediyordu. Tabii arada atıma bir şey olmasından da korkmuyor değildim. Onu severken sanki beni anlıyor, gözlerimin içine hem de tam içine bakıyordu. Onun gözbebeklerinde kendi sevincimi, kendi hüznümü buluyordum. Bu yüzden ona İrigöz ismini vermiştim. İri dememin sebebi duygularımın onda büyümesiydi. Ben de ona baktığımda hislerini anlıyordum.

Bir gün ahıra geldiğimde gözlerinde bir acı sezdim. Bu doğum zamanının habercisiydi. Koşarak babamı çağırdım. Sabırsızlıkla bekliyordum, ters giden bir şey vardı sanki, bir panik, bir koşturmaca... İsmet amca geldi, epeyce bir süre sonra İrigöz’ün yanına girebildim.

Tam gözlerinin içine bakmak istedim, kirpikleri ıslak ve halsizdi. Gözlerindeki endişe beni de tedirgin etti. Kalbim hızlandıkça hızlandı. Yavruya bakmak istiyordum fakat İrigöz’ün durumu iyi değildi. Başını okşayıp, onu sevmek bana da ona da iyi geliyordu eminim. Gözlerinin içinden süzülen yaşlar onu ilk bulduğumda yaprakların üzerindeki yağmurlar gibiydi. Onu ilk bulduğum an ve elimden kayıp gidişi nasıl da

benziyordu. Şöyle bir başımı sağa çevirdiğimde İrigöz'ümün küçüğü “Yadigar”ı yemek yemek istiyordu. Tıpkı annesi gibi...

Fatma Sümeyra ÇOBAN

6-C / 236